

fentlig eller for lukkede Døre, men som det har den største Interesse for Rigsdagens Medlemmer at faa Oplysning om og blive bekendt med, og da Udenrigsministeren aldrig giver Eksposeer om den udenrigspolitiske Situation i Tinget, mener jeg, at et saadant Udvalg kunde være et Mid- del til, at Rigsdagspartiernes Førere blev holdt à jour med, hvad der foregaar; de kunde saa igen underrette deres Partier.

Til det ærede Medlem Hr. Moltesen maa jeg have Lov til at sige, at en klar og god og saglig Gendrivelse med Argumenter ikke alene respekterer jeg, men ligefrem paaskønner jeg. Men jeg havde ventet, at Venstres Ordfører overfor mine Indlæg om de Underændringsforslag, vi har foreslaaet fra konservativ Side, havde haft et mere slaaende Argument end det: „Gud fri os for Hr. Holsteins Eksposeer“.

Reedtz-Thott: Jeg vil gerne takke det ærede Medlem Hr. Rode for den venlige Interesse, han nærede for det, der blev kaldt Tilnærmelsen mellem det ærede Medlem Hr. Moltesen og mig. Jeg maa sige, at jeg tror, det ærede Medlem Hr. Rode vurderede Tilnærmelsen rigtigt, at den ikke betød saa meget, og jeg vil til Beroligelse for det ærede Medlem sige, at jeg tror heller ikke, at det betyder saa meget, fordi et Par af vort Partis Medlemmer tager sig en rask lille Holmgang som i Dag. Jeg ved ikke, om det er en Frygt eller et Haab, jeg fjerner fra det ærede Medlem Hr. Rode, men jeg føler dog Trang til at sige i den Anledning, at ogsaa vi her i vort Parti har vist efterhaanden lært at værdsætte Sammenholdet, saa jeg tror ikke, det ærede Medlem behøver at nære nogen Ængstelse i saa Henseende.

Med Hensyn til disse smaa Ben, som det ærede Medlem Hr. Rode i Modsætning til den blaa Luft jo søgte at ankre — jeg forstaar, det var en ganske talende Modsætning, og det var formodentlig ogsaa Meningen —, vil jeg blot sige, at selv om jeg principielt, som det ærede Medlem Hr. Rode sagde, ikke er nogen Ven af Benlove eller lignende, tager jeg selvfølgelig Konsekvensen af mine Handlinger. Naar jeg tillader mig at anbefale Venstres Forslag i den Henseende som det mest gennemgribende og det mest konsekvente, maa jeg naturligvis — da jeg med den Stemning, der i øvrigt raader om dette Spørgsmaal, anser det for ganske umuligt at gennemføre mit noget idealistiske Syn

paa Sagen — hellere ønske, at Sagen ordnes gennemgribende, end jeg maa give Køb for en delvis Ordning. Men jeg tror heller ikke her, at det ærede Medlem Hr. Rode behøver at nære nogen Ængstelse; for den Stemning, der vist har — jeg vil ikke sige drevet alle Partier, men har sin Indflydelse overfor alle Partier, vil sikkert være tilstrækkelig stærk, naar vi faar det i Underændringsforslaget tilsagte Lovforslag paa Rigsdagens Bord.

Blang: Jeg er ligesom den ærede sidste Taler (Reedtz-Thott) ganske klar over, at der staar en Folkevillie bag Kravet om, at dette Bengnaveri indenfor Embedsmændenes Kreds skal høre op, og det er mig en Glæde at konstatere, at denne Folkevillie har forplantet sig til dette høje Ting. Det ærede Medlem Hr. Rode udtrykte Frygt for, at den skulde kølnes, hvis man lod Sagen vente disse faa Maaneder, som det kunde tage, inden en generel Ordning kan føres igennem. Man kunde jo ogsaa tænke, hvis man gik den Vej, som Oppositionen foreslaar her, og tog disse Ben fra en ganske lille Flok Embedsmænd indenfor et ganske bestemt Ministerium og derved i nogen Grad imødekømt den Harmen, der var, at Spørgsmaalet saa snarere faldt bort, end hvis man ventede det Par Maaneder, det vilde tage at føre en generel Ordning igennem. Jeg kan ikke se, det vilde sinke Sagen at indføre denne generelle Ordning.

Ordføreren (Moltesen): Den Alliance, som det ærede Medlem Hr. Rode saa imellem Hr. Reedtz-Thott og mig, tænker jeg ikke er mere inderlig end Alliancen mellem Hr. Rode og Hr. Holstein i denne Sag, men vi kan jo altsaa glæde os over den, saa længe den varer. Jeg er glad over min Alliance — paa dette Punkt i alt Fald.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at det altsaa er Meningen, at vi skal bøje os for den Stemning, som nu kræver Udenrigsministeriets Embedsmænds „Ben“, for den fordufter snart, og saa faar vi ikke de andre Embedsmænds „Ben“. Det var jo egentlig Ræsonnementet. Men jeg forstaar ikke, hvorfor netop de udenrigsministerielle Embedsmænd skal være Offerlam for denne Stemning. Nej, det, som er det afgørende i Sagen, er dette, at vi i dette Lovforslag lovgiver om Tjenestemandsløven, og der vil vi have en generel Ordning for alle Tjenestemændene. Det